

Magia cărților

Toți știm aceleași lucruri despre cărți: o scriere cu un anumit subiect, tipărit și broșat într-o tipografie, așadar acestea sunt cărțile! Nimic altceva. Cel puțin așa cred unii. E adevărat că nu toate cărțile sunt valoroase, așa cum nu există pădure fără uscături.

Povestea mea începe într-un oraș vechi. Alex, un băiat căruia îi plăcea să citească, s-a hotărât să meargă la biblioteca cea veche a orașului să vadă dacă acolo găsește ceva interesant de citit, întrucât cărțile din biblioteca părinților le epuizase deja.

Ajuns acolo, intră și salută pe doamna bibliotecară, o bătrânică drăguță, mereu gata să dea un sfat celor care erau în căutarea unei cărți bune. Căutând printre rafturi, Alex a observat într-un colț întunecat o carte. Era veche și scorjită, rămasă fără copertă nu se mai cunoștea nici titlul, nici autorul ei, pe foaia de titlu se putea observa următoarea inscripție: *De vrei să cunoști secrete nemaivăzute, trage!*

Alex a tras de carte și brusc s-a deschis o trapă ce ducea în jos. Curios, Alex a intrat, iar trapa s-a închis în urma lui. Speriat de întunericul de jos, a vrut să se întoarcă, dar ușa era blocată, așa că, neavând de ales și, în ciuda fricii, mânat de curiozitate, a coborât pe scările ce i se întindeau în față. După coborâre, spre mirarea lui, a ajuns într-o încăpăre cu multe cărți, iar pe masă era o carte strălucitoare cu coperta din aur. El era nerăbdător să vadă ce scrie în ea și a deschis-o.

Astfel a ajuns într-o lume de basm cu spiriduși, râuri cu apă limpede, iar în depărtare se puteau vedea câteva căsuțe în flăcări.

Un spiriduș se apropie de el:

- Cine ești? întrebă Alex nedumerit și unde mă aflu?
- Sunt spiridușul Frunzuliță și te aștept de peste două sute de ani, deoarece tu ești ALESUL.
- Nu înțeleg nimic, ce ales? Cum două sute de ani? Ai putea să fii mai clar?
- Vei înțelege totul mai târziu, acum urmează-mă, îi spuse Frunzuliță.

Buimac, Alex îl urmă, însă nici acum nu știa unde este și unde merge. Se pare că spiridușul l-a condus la casa lui.

- De ce acele case din depărtare sunt în flăcări? întrebă Alex.
- Un demon a invadat acest ținut și a distrus aproape tot.
- Crezi că eu v-aș putea fi de ajutor?

- Da, tocmai de aceea ți-am spus mai înainte că ești alesul, doar tu poți învinge această vietate oribilă.

Decis să îi ajute pe spiriduși, a acceptat provocarea, iar prin intermediul magiei căpătate, atunci când a fost atras în carte a refăcut tărâmul spiridușilor.

Dar greul abia acum venea. Trebuia să se confrunte cu demonul, dar cum ar putea un puști să învingă ditamai demonul?...

Și brusc îi veni o idee. Citise pe undeva, acum n-are importanță unde, că toți demonii au o slăbiciune, marea lor majoritate nu rezistă în față icoanelor. Alex purta la gât un lăntișor pe care era un medalion cu o icoană primit de la mama lui, care murise după o boală grea, când i l-a dat mama i-a spus că icoana îl va păzi mereu. Și iată că spusele mamei se adevereau. Alex a luat medalionul și l-a aruncat în pieptul demonului și, ca prin magie, demonul s-a transformat în scrum.

După înfrângerea demonului, toți au sărbătorit, iar calea pe care băiatul a ajuns pe acest tărâm era luminată, semn că prietenul nostru trebuia să se întoarcă în lumea lui. La plecare, spiridușul îi spuse:

- Când vei ajunge din nou în bibliotecă roagă-o pe doamna de acolo să-ți vândă cartea.
- De ce? Mai am vreo misiune de îndeplinit? întrebă Alex nedumerit.
- Nu, dar la bătrânețe, atunci când vei simți că ți se apropie sfârșitul roagă-ți rudele să te îngroape de viu și să iei cartea cu tine, iar odată îngropat să deschizi cartea.
- Și?...
- Restul vei trăi atunci. Acum du-te, până nu e prea târziu.

Cuprins de un sentiment ciudat Alex își luă rămas bun de la amicii săi și părăsi tărâmul spiridușilor.

Cu greu, după multe insistențe, Alex a reușit să cumpere cartea. Timpul a trecut Alex a crescut, a devenit bărbat și-a făcut o familie frumoasă, își sfātuia mereu copiii, iar mai apoi nepoții să citească, pentru că doar citind vor putea trăi într-o lume magică, fiecare carte prinzând suflet doar atunci când o citim.

Ajuns la venerabila vârstă de 81 de ani, amicul nostru căzu bolnav, verdictul medicilor era clar, suferea de o boală incurabilă și mai avea foarte puțin de trăit. Auzind cele spuse de doctori el și-a rugat rudele să-l îngroape de viu împreună cu cartea lui de suflet. Deși nu au fost de acord, rudele totuși au îndeplin dorința bătrânului. Când s-a văzut în locul de veci a deschis cartea și ca prima dată a fost atras în ea. Însă el nu a avut vârsta omului ajuns la

senectute, ci era din nou copilul de doar doisprezece ani care într-o zi a cumpărat cartea magică.

Astfel, el trăiește și acum și se veselește cu spiridușii lui în tărâmul vrăjit al cărții de suflet.